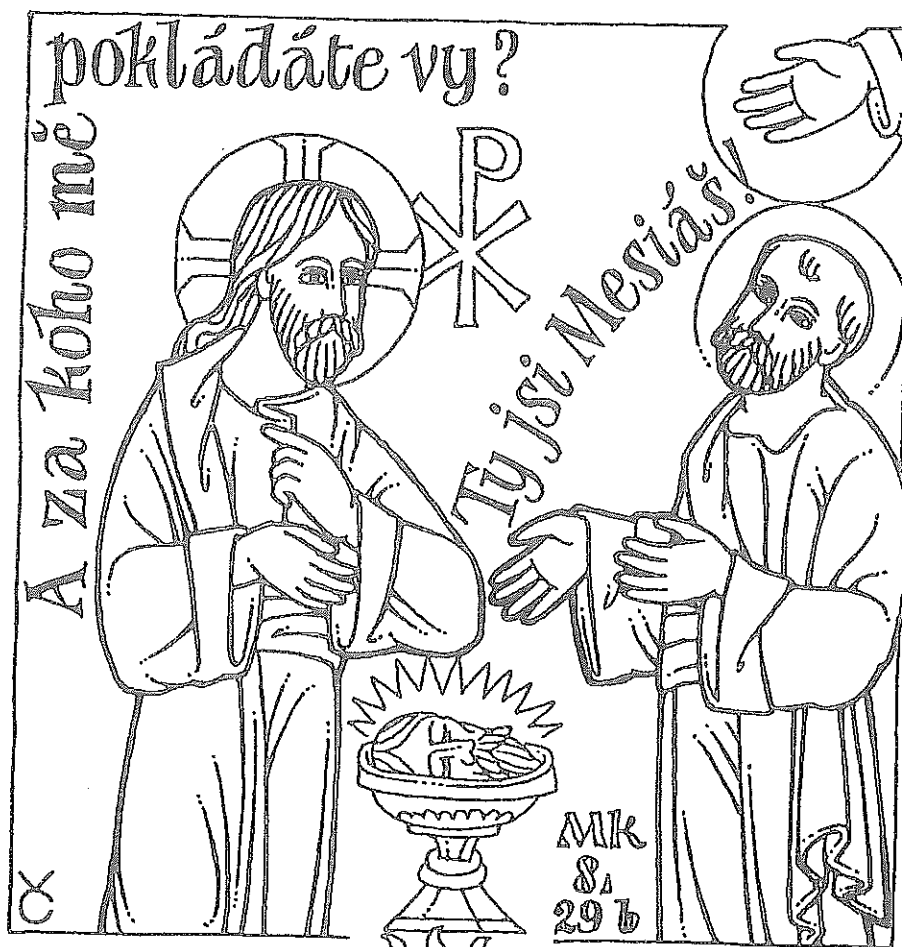

FARNÍ ZPRAVODAJ

24. neděle v mezidobí

Český Krumlov 16. 09. 2018

38 / 2018

Cyklus B
24. neděle
v mezidobí

Evangelium
MK 8, 27-35

„Za koho mě lidé pokládají?“ ptá se Ježíš svých učedníků. To je důležitá otázka i pro nás. Za koho pokládají Ježíše naši současníci?

Za historickou postavu, za tvrdého vládce, který po lidech stále něco chce, za zákonodárce, který na lidi nakládá těžká břemena, za obtěžovatele, za někoho úplně zbytečného, za někoho, nad kým se dají zavřít obě oči?

Možná že se Ježíš každého z nás jednou zeptá: „Za koho mě pokládají tvoji nejbližší?“. A my budeme pravdivě odpovídat a možná se budeme i stydět. Je to nárok, který si někdy ani nechceme připustit. Ježíš není vidět jako samostatná osoba, ale je dobře vidět na nás, na křesťanech. Na tom, jak prožíváme Boží lásku k člověku, jak s Ježíšem spolupracujeme, jak zachováváme jeho slova, jak jsme věrní. Za koho pokládají Ježíše lidé a za koho pokládám Ježíše já sám, to spolu totiž hodně souvisí.

Nejlepší odpověď má Petr: „Ty jsi Mesiáš!“ Zvláštní ovšem je, že Ježíš přísně apoštoly napomíná, aby to o něm nikomu neříkali. Proč? Vždyť by to byla ideální reklama. Napadají mě dva důvody. Ježíš naznačuje, že skutečným Mesiášem a zachráncem může být jen dobrý pastýř – tedy ten, který dá za ovce svůj život, ten, který pro ně zemře.

A druhý důvod nám může dokreslit druhé čtení: skutečné svědectví není o slovech, názvech, pojmech a teoriích, ale o činech. Tedy ne o tom, co se říká, ale co se děje. A právě na to jsou lidé citliví. Pozorně sledují, jestli ten, který mluví o lásce a milosrdenství, také miluje a je milosrdný. Jestli ten, kdo mluví o dobru, dobro také koná.

Poté Ježíš ukazuje učedníkům, že jeho cesta vede skrze utrpení, a Petr se pokusí mu to vymluvit. Zde jsme bohužel obětí špatného a neúplného překladu. Ježíš Petrovi nenadává do vládců temnot, ale doslova mu říká: „Jdi za mě, odpůrče.“ Proto začne mluvit o následování. Nejsme to my, kdo má vést Ježíše, ale je to Ježíš, který má být následován námi. Kolikrát si naplánujeme spoustu věcí a pak Ježíše dodatečně prosíme o požehnání, ale vůbec se nezeptáme: „Ježíši, co po mně v tuto chvíli vlastně chceš ty?“

„Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě.“ My se ale většinou nechceme zapírat. Možná jen v pátek tím, že si odepřeme maso, nebo v den přísného postu, že hladovíme. Jinak v sebezáporu moc nevidíme smysl. Možná jsme dosud neuvěřili, že sebezápor má vycházet z lásky k Bohu a k bližním a že bez něj budou všechna naše slova o kříži jen bohapustou teorií.

„Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mě a pro evangelium ztratí, zachrání si ho.“ Ztratit pro někoho život? To jde asi opravdu jen z lásky.

P. ROBERT BERGMAN

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

V dnešní katechezi se ještě vrátíme ke třetímu přikázání, věnovanému dni odpočinku. Desatero, vyhlášené v knize Exodus, se v Deuteronomiu opakuje v téměř totožném podání, s výjimkou onoho dodatku, který vyjevuje cennou odlišnost – zatímco v Exodu je důvodem k odpočinku *požehnání stvoření*, v Deuteronomiu odpočinek připomíná *ukončení otroctví*. Otrok si v den odpočinku má oddechnout stejně jako jeho pán, aby oslavil památku osvobozující

Paschy.

Otrok totiž z podstaty svého postavení nemůže odpočívat. Existují ovšem různé typy otroctví – jak vnějšího, tak vnitřního. Existuje vnější donucení, jímž se může stát útlak, život ochromený násilím či jinou nespravedlností. Dále je tu vnitřní svázanost – kupříkladu psychologické bloky a komplexy, povahová omezení a další. Existuje odpočinek za takovýchto podmínek? Může si vězněný a utlačovaný člověk zachovat svobodu? A může být svobodný někdo, koho sužují obtíže?

Skutečně existují lidé, kteří dokonce ve vězení žijí ve veliké duševní svobodě. Pomysleme například na sv. Maxmiliána Kolbeho anebo na kardinála Van Thuana, kteří nejtemnější sklíčenost proměnili ve světelný prostor. Stejně tak existují lidé poznamenaní značnou vnitřní křehkostí, kteří ovšem umějí odpočívat v milosrdenství a dokážou to předávat. Boží milosrdenství nás vysvobozuje. Když se s ním setkáš, získáváš velikou vnitřní svobodu a jsi schopen ji tlumočit. Proto je velmi důležitá otevřenost vůči Božímu milosrdenství, abychom přestali otročit sami sobě.

Co je to tedy opravdová svoboda? Spočívá snad ve svobodném rozhodování? To samozřejmě představuje určitou část svobody a je nutné vyvinout úsilí, aby bylo zaručeno každému muži a ženě (srov. *Gaudium et spes*, 73). Dobře ale víme, že možnost jednat podle svých přání nestačí ke skutečné svobodě, ani štěstí. Pravá svoboda je mnohem víc.

Existuje totiž otroctví, které svazuje více než jakékoli vězení, panický záchvat či nátlak všeho druhu – je to otroctví vyvolané vlastním egem (srov. KKC, 1733). Mluvím o lidech, kteří jako by se celý den zhlíželi v zrcadle, aby viděli své ego, které převyšuje jejich tělesnou výšku. Jsou otroky svého „já“. Ego se může změnit v žalárnika, který mučí člověka, ať už je kdekoli, a působí mu ten nejhlubší útlak, který se nazývá *hřích*, což není pouhé porušení zákoníku, nýbrž pokles existence do otrockého stavu (srov. Jan 8,34; KKC, 1739). Hříchem je, v konečném důsledku, mluvit a jednat podle vlastního ega: „Ego, chtěl bych udělat to či ono... Nezáleží mi na tom, zda jsou nějaké hranice, přikázání, ani na tom, zda je v tom láska.“ Ego, onen hřích.

Pomysleme, například, jak ego působí v lidských žádostivostech – nestřídmý, chlípny, lakomý, hněvivý, závistivý, zahálčivý či pyšný člověk otročí svým neřestem, které ho tyrazinují a sužují. Nestřídmý člověk si nikdy neoddechne, protože nenasytnost je pokrytectvím žaludku, který je sice plný, ale tváří se jako prázdný. K nestřídmosti vede pokrytecký žaludek. Nenasytný ani chlípny člověk nedojdou klidu, protože musí žít v neustálé rozkoši; dychtění po majetku zase ničí lakomce, který neustále schraňuje peníze a ubližuje druhým. Plameny hněvu a červotoč závistivosti ničí lidské vztahy. Spisovatelé říkají, že závistí zežloutne tělo i duše, jako když má člověk žloutenku. Závistivcům zežloutla duše, protože nikdy nemohou mít svěžest duševního zdraví. Závist vede do záhuby. Zahálčivost, vyhýbající se každé námaze, zamezuje schopnosti žít, a pyšný egocentrismus – ono ego, o kterém jsem mluvil – vykopává příkop mezi sebou a druhými.

Drazí bratři a sestry, kdo je tedy skutečný otrok, který nezná odpočinek? Člověk, který není schopen milovat. Všechny zmíněné neřesti a hříchy nás vzdalují lásce, zneschopňují milovat. Otročíme sami sobě a nemůžeme milovat, protože láska se vždy obrací k druhým. Třetí přikázání, které nás vyzývá, abychom odpočinek slavili jako vysvobození, je pro nás křesťany proroctvím o Ježíši Kristu, který zpretrhal vnitřní pouta hříchu, aby člověka uschopnil k lásce. Pravá láska je pravou svobodou – odpoutává od vlastnictví, opětovně buduje vztahy, dokáže bližního přijmout a docenit, proměňuje každou námahu v radostný dar a uschopňuje ke společenství. Láska vysvobozuje – a to rovněž ve vězení, slabosti a omezenosti. Tuto svobodu jsme obdrželi od našeho Vykupitele, našeho Pána, Ježíše Krista.

Mše svaté v týdnu od 16. 09. 2018 do 23. 09. 2018 Český Krumlov:

Pondělí	(17. 09.) večer: za rodinu Schönauerovu, Slepánkovu, Matouškovu, Koutských a d.v.o.
Úterý	(18. 09.) -----
Středa	(19. 09.) večer: za živé a zemřelé z rodiny Horynů, Leszků, ostatní příbuzné a d. v. o.
Čtvrtek	(20. 09.) večer: za
Pátek	(21. 09.) večer: za Jana a Magdalenu Vojčovy, Jiřinu Zemanovou a d. v. o.
Sobota	(22. 09.) večer: za
Neděle	(23. 09.) ráno: za farnost

P ř e h l e d b o h o s l u ž e b

	<i>Pondělí</i> 17. 9.	<i>Úterý</i> 18. 9.	<i>Středa</i> 19. 9.	<i>Čtvrtek</i> 20. 9.	<i>Pátek</i> 21. 9.	<i>Sobota</i> 22. 9.	<i>Neděle</i> 23. 9.
<i>Český Krumlov</i>	17:00Ž		17:00Ž	17:00P	18:00Ž		9:30P
<i>Český Krumlov klášter</i>						16:00Ž	
<i>Větrní</i>					18:15ZK		8:00 Ž
<i>Přídolí</i>							11:15 Ž
<i>Věžovatá Pláně</i>							11:15 P
<i>Kájov</i>				16:00Ž			8:00 VT
<i>Hořice na Šumavě</i>							8:00 JR

(časy označené tučně – mše svatá; časy označené kurzívou – bohoslužba slova)

24. neděle v mezidobí

1. čtení: Iz 50, 5 – 9
2. čtení: Jak 2, 14 – 18
Evangelium: Mk 8, 27 – 35

- V pondělí 17. září je **památka sv. Kornelia, papeže a Cypriána, biskupa, mučedníků.**
- V pátek 21. září je **svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty.** Zároveň v tento den si připomeneme **Mezinárodní den míru v rámci Evropského kulturního dědictví**, kdy proběhne akce **„Ať zvony zvoní“**, která má za cíl **v jeden den okamžik rozeznít zvony v celé Evropě jako symbol míru.** Na přání České biskupské konference v tento den tj. **v pátek 21. září 2018** v době od **18:00** hodin do **18:15** hodin se rozezní kostelní zvony ve všech farnostech.
- Upozorníme věřící, že se začátkem nového školního roku v našich kostelích nebo na stránkách farnosti jsou k dispozici přihlášky na výuku náboženství. **Proto prosíme rodiče, aby vyplněné přihlášky odevzdali na Farním úřadě v Českém Krumlově do 30. září 2018.**

www.farnostek.bcb.cz www.fuветrni.webnode.cz
farniuradck@seznam.cz farniuradck@seznam.cz

farnostkajov.bcb.cz
kostelkajov@seznam.cz
mariagojau@seznam.cz